

Abril **no** és el mes més cruel

La ciutat de Palma en els poemes

Selecció per a la lectura del 20 d'abril de 2023
a la Biblioteca Encarnació Viñas
(Plaça de Pere Garau)

ÍNDEX

Això **no** és una antologia (presentació)

5

Poemes

7

Miquel Àngel Adrover

“Aeroport”

Josep Albertí

“Problema matemàtic plantejat al Parc del Mar de la Ciutat de Mallorca, l'estiu de 1975”

Joan Alegret

“Espais i coses...”

“Bellver”

Jaume E. Amengual

“Posaré ordres de recerca i captura...”

Miquel Bauçà

“Bruts i grollers...”

“Quin posat, quina expertesa...”

Blai Bonet

“Turmeda i les llimoneres de Tunis”

(fragment)

El poder i la verdor (fragment)

Salvador Bonet Fernàndez

“Lo and Sal across the doors of a summer kiss”

Guillem Cabrer

“És mitjanit al rellotge de caixa...”

Antonina Canyelles

“T’acaben de posar la tapadora...”

“Allò d’allà...”

Hilari de Cara

“Ciutat”

Miquel Cardell

“Cant de Son Dureta”

Àngels Cardona Palmer

“Àngel de l’Almudaina”

Guillem d’Efak

“Fuita, persecució i mort del ca galliner” (fragment)

Bartomeu Fiol

“Barri a mig fer, de cara al nord...”

“Parc del mar”

Miquel Flaquer

“Portaavions”

Pere Font

“Taxonomitzant la literatura dels colors...”

Rafel Jaume

“Prop del meu barri passen dos torrents”

Glòria Julià Estelrich

“C/ Montserrat Mascaró, 4”

Miquel Àngel Llauger

“Badia de Palma”

Josep Maria Llopart

“1936”

Laia MaLo

“Quitapenas”

“S’Oli13 + Hat Bar”

Joan Manresa

“Còpia literal d’un escrit que mai no ha estat escrit”

**Joan Tomàs Martínez Grimalt,
Jaume Pons Alorda i Pau Vadell**

El poder i la fortor (fragment)

Biel Mesquida

“Sgt. Pepper’s wants you: Auca”
(fragment)

Llorenç Moyà

“Medina Maiurqa”

Antoni Nadal

“Amfitrions a la força”
“Raval de Santa Catalina”

Josep Noguerol

Tankes del llibre La Ciutat Tankada

Sebastià Perelló

“Relegatio in insulam”

Pere Perelló i Nomdedéu

“(Auca 2003)”
“Carrer dels Frares”
“Full de ruta 90’s”

Pere Perelló i Carles Rebassa

“LO CERT ERA DEIXAR SENSE
ESCRIURE...” (fragment)

Joan Pericàs

“Mar i Seu nues”

Jaume Pomar

“La pluja pinta en caqui la caserna...”
“Lleugera, per la costa de la Sang...”

Damià Pons

“Carta”

Jaume Pons Alorda

“El sudari de l’eclipsi”

Carles Rebassa

“Rastres”
“La institució”

Miquel Àngel Riera

“Tornaré a pujar amb tu al pis de la
badia”

Lluís Servera

“Cendra de lleis”

Toni Roca

“El Corte Inglés”

Àngel Terron

“El carrer de les Carasses”
“Rafel Jaume”

Antònia Vicens

“Vas al Corte Inglés i a la planta dels
cosmètics...”

Andreu Vidal

“(Barri xinès)”
“(Las Verjas, 1991)”

Jaume Vidal Alcover

“Arribada a Ciutat”

Antoni Vidal Ferrando

“Cita a l’Aqueront” (fragment)

Cèlia Viñas

“Pluja al bar Formentor”

Això **no** és una anto- logia

(presentació)

Hem reunit aquest dossier de poemes amb motiu del recital del 20 d'abril de 2023 a la Biblioteca Encarnació Viñas. Tots són poemes que **tenen com a escenari, referència o inspiració la ciutat de Palma, els seus carrers, els seus barris i els seus llocs de memòria.**

No és una antologia, sinó un **projecte obert i incomplet que encara pot créixer molt.** Tots els poemes són escrits en català i la immensa majoria dels autors han nascut o viuen —o han viscut— a l'illa de Mallorca, però la llista es pot ampliar amb versos d'altres procedències. Si teniu propostes, escriviu-nos. Recordau també que aquesta primavera s'ha publicat el volum **Palma en vers. Una antologia**, a cura de Miquel Àngel Llauger, i hi trobareu moltíssims poemes més sobre la ciutat.

Gairebé tots els textos pertanyen a llibres publicats al darrer terç del segle XX i al segle XXI, llevat del darrer, "Pluja al bar Formentor", de Cèlia Viñas, poeta, pedagoga i germana d'Encarnació Viñas, vinculada familiarment al barri de Pere Garau.

Aquesta lectura de poemes és una activitat preparada en el marc de l'assignatura **Pràctica Lectora i Espai Públic**, del Màster en Competència Lingüística i Literària (Universitat de les Illes Balears). Agraïm el suport de la **Biblioteca Encarnació Viñas**, de l'associació **Flipau amb Pere Garau**, de **Nani Puigserver** i dels **poetes participants**.

I, molt especialment, donam les gràcies a totes aquelles persones, del barri i de fora del barri, que han volgut acompanyar-nos per llegir versos. Contra el que deia aquell poeta, **abril no és el mes més cruel: és un més esplèndid perquè les paraules ressonin, tremolin i ens entrin a la sang.**

Abril de 2023

Equip de treball:

Neus Blanch Vilaplana, Sònia Domènech Morro, Laura Martín González, Francina Mas Fiol, Margalida Pons Jaume i Núria Ripoll Cañellas

Amb la col·laboració de:

Poe-
mes

s

AEROPORT

Per fer l'efecte que aterren
a una illa tropical
plantarem a l'arribada
un caramull de fassers
que donin renou al vent
i ens distreguin dels turistes.

MIQUEL ÀNGEL ADROVER

Ara he vist passar una mèrlera, 2019

PROBLEMA MATEMÀTIC PLANTEJAT AL PARC DEL MAR DE LA CIUTAT DE MALLORCA, L'ESTIU DE 1975

PAISATGE

Característiques i aspecte extern de la superfície de la terra determinats pels factors naturals (sòl, clima, relleu) i humans (rompuda, edificació, dessecació).

PARC

Extensió de terreny closa, amb jardins, bosc, etcètera, especialment en una població o prop d'ella, destinada a ornament i recreació.

APARCAMENT

Lloc que hom destina a aparcar-hi vehicles, especialment automòbils.

JOSEP ALBERTÍ

“Suite hiperrealista”, *Era plena de canoes*, 1977

ESPAIS I COSES...

Espais i coses
es va engorjant, golafre,
un immens monstre.
La boira fosca avança
damunt el port de Palma.

JOAN ALEGRET

Inèdit en llibre, 1984-87

BELLVER

Ja fa sis segles,
castell redó, que enyores
els reis de l'illa:
com a anell d'esposoris
per sempre t'hi deixaren.

JOAN ALEGRET

Inèdit en llibre, 1984-87

POSARÉ ORDRES DE RECERCA I CAPTURA...

Posaré ordres de recerca i captura a la Porta de Sant Antoni i a la Porta Pintada.

Enviaré perquè et detinguin en Melitón Manzananas, Milans del Bosch, i els de la brigada antiterrorista.

Et duran presa amb els cabells a lloure i una cadena de plata.

Resaran per tu deu congregacions de Filles de Maria.

N'Eloi repicarà com un rocker fins que es faci benes el batall.

En els darrers moments t'assistiran un frare caputxí i un capellà de l'Opus.

Em passaré pels dallons els telegrams demanant l'indult i l'amnistia.

Et cremaré en efígie enmig de la plaça del Pes de sa Palla.

Endomassaran finestres i balcons El Temple i Sa Calatrava.

Penjaré les despulles dalt de la Torre de l'Àngel i als pinacles de La Seu.

Serà feresta aquella nit: farà aigua de bimbolles i pedregada.

El cel escopirà míssils aire-terra, bramarà amb veu rogallosa fins a quedar-se afònic, caurà el pern del món damunt els ous lluent i nials del Puig Major de Son Torrella.

Sa Riera botarà del solc i se n'endurà quioscs, floristes i guàrdies municipals.

S'enfonsaran al Moll el Forrestal, el John Fitzgerald Kennedy, els palaus flotants del Club de Mar.

La mar es remourà tant que els peixos i els calamars agrairien estar dins el rostoll.

La lluna se n'anirà plorant escapada a contar-ho a la seva padrina de fonts

i fins al cap de tres dies, poruc i rivetat amb dues cintes del dol més rigorós, no sortirà l'arc anunciant la fi dels set dolors.

JAUME E. AMENGUAL

Maria, Marieta, Mariona, 1983

BRUTS I GROLLERS...

Bruts i grollers,
fumiguen cuques.
Pins a Bellver
que emmantellaven
amants furtius
que glopejaven
larves i becs,
els deixondeixen,
potser sobtats.
I la pinassa
encara més
queda retuda.
I el vapor turc
escup enlaire
grossa alenada.

MIQUEL BAUÇA

Notes i comentaris, 1975

QUIN POSAT, QUINA EXPERTESA...

Quin posat, quina expertesa
esmerçaves per anar
del bordell fins a la Llotja,
quan encara l'hortolà
del verger de les Clarisses
badallava entreabaltit!
Jo puc dir-ho perquè et veia
de darrera el finestral
del despatx del senyor jutge.

MIQUEL BAUÇÀ

Les Mirsines (edició de 1987)

TURMEDA I LES LLIMONERES DE TUNIS

(fragment)

[...] A ciutat de Mallorca,
el temps era una obra d'aritmètica d'art, adesiara era
temps d'escudella, gerra en la gerra del temps,
safareig del temps de la pedra buidada,
temps de l'aigua en la pica, temps
de l'home que, dins la pica amb aigua,
creava el bany, del qual just se'n veuen
el moviment del cos, el brollador, la pedra obrada
per l'únic ésser que sap el foc i el dol,
on destria que el creador d'un home és l'home.

Nomia Anselm Turmeda. S'havia fet framenor.
Setze anys tenia ja i era un legal, lleial, ca de bou
amb dret a ciutadà de la Corona i de la Mitra,
si emprava el barram per defensar les terres,
els llits amb seda de magranes, els rosers,
figues coll de dama, baladres senars, de l'Hort del Rei,
perquè totes les terres són del Rei;
de Déu just totes les ànimes...

El claustre del convent era, a Ciutat, el que són totes
les cases de Relligació amb el Sentit del món d'or terrible:
una reserva de l'home, com una reserva d'indis sioux...

Quan el jovençà resplendeix de furor
i lladra la idea, que fibla en el salt de la decisió,
és sempre a fi de preservar qualche cosa.
Com ho va fer David.

A Ciutat de Mallorca, la Vida entre les vides
era una calderada de cuinat de llentilles
per a tropa d'ocupació, de freixures de moratiu,
d'embrunits moros del Collar de la Coloma,
que sangota pròpia bevien, més que un clot d'arena,
mentre perdien de vista la fe àrab i les àlgebres de Còrdova,
perquè l'espà, de ferro, sense tassó els feia beure l'alè.

BLAI BONET

Cant de l'arc, 1979

EM TENIA VIST-VIST...

Em tenia vist-vist, em tenia pamat,
des de l'Hort del Rei, dels seus calçons
de color ciclamen estant, que destenyien,
i anaven davant teu, Segon Adolf,
passes ferm davant teu, passes ferm davant, davant,
perquè la Bellesa en la bellesa grenyala
camina sempre més aviat que nosaltres.
sobretot quan hom tort vol anar aviat com el bell dret...

El silenci és el moviment de la Nancy de Calder
entre xiprers de vint anys. Nancy feta girar, girar
amb els capolls d'una mà que és la giradora
d'un frit de freixura de xot grenyal, tendral,
perquè la bellesa de Calder és l'exvot en memòria
d'un cos de la vida en Pell, que fava, desenfava,
bota i cabota, vera o cabotera,
que vulgui nòmer Nancy, que hagi per nom Daniel,
tant és per a l'anatomia bruna de La Pietà...
En Daniel se va girar: havia deixat
de sentir i d'escoltar les meves passes,
les meves passes en la seva Pell.
Jo feia so en gravitja; gravitjava en Hort del Rei,
feia de bateria amb gic-i-gic en mi de Jo de mi.
[...]

«Has sortit just per a donar una volta?»,
«A veure, mem!, si trobava un pla o altre»,
«Ves a saber què és per a tu un pla?»,
«Una palla, una tocada d'ous, just cinc minuts.
emperò, manco de quinze duros, no, eh?»,
«Tu, però, t'asseus sempre devora la primera
Persona, que trobes a Ciutat de Mallorca
de Dalt Murada?», «Si m'han seguit
des del Rialto amb "Mort a Venècia"
fins al Mirador de La Seu, sí».

BLAI BONET

El poder i la verdor, 1981

LO AND SAL ACROSS THE DOORS OF A **SUMMER** KISS

Ens hem dit adéu a la Porta des Camp,
a la porta de l'església de Montision,
a la porta de Literanta i a la porta de ca teva.
Ens hem dit adéu a la porta de S'Antiquari
i a la porta de l'Estació Intermodal
(dos pics adéu en un mateix vespre!).
Ens hem dit adéu a la porta del Bar Cristal,
sota la pluja,
i de bell nou adéu a la Porta des Camp...
Però avui l'estiu s'acaba
i ens deim adéu improvisadament,
com un llamp de fotogènia
a la porta del Cafè de París on altre temps
el poeta escrivia postals a les MUSAS:
"Ese beso entregado al aire es para ti".

(No sé si a la tardor podré aguantar el tipo
vegent com la pluja degota dels teus cabells,
mentre jo, tot xop, quedo amb la mirada
absorta i el paraigües sostingut sobre els nostres cors).

SALVADOR BONET FERNÁNDEZ

Stopoètica, 2014

ÉS MITJANIT AL RELOTGE DE CAIXA...

És mitjanit al rellotge de caixa.
Pot esser que les hores passades s'entornin al seu ventre
i cantin la mudança del dia que ha finit;
llavors ja per sempre volaràs
i, en aquella dansa,
teixiràs les trenes que et manquen per al ramell.
En repicar les hores del nou dia
—vibrant mots d'esperança—
s'ajunten al seu càntic campanes de Ciutat,
i en remor de llavis tendres
ens vestim amb la nuesa.
I canten les campanes miracle a matinada,
i canten els meus poemes tempestes de solitud...

.....

Sols llavors
contempl (bru d'impossibles)
l'antic ventre de caixa,
amb cara de rellotge i pèls a les aixelles.

GUILLEM CABRER

Carta oberta, 1979

T'ACABEN DE POSAR LA TAPADORA...

T'acaben de posar la tapadora,
com si fossis una olla de cuinat,
perquè no vessis.
Demà a les deu cabràs dins una copa.

Travessaré amb tu les Avingudes.

ANTONINA CANYELLES

Piercing, 2005

ALLÒ D'ALLÀ...

Allò d'allà,
el castell de Bellver.
Aquelles randes de pedra,
la Seu de tots els mallorquins.
Aquella dona,
el coll del cap del seu marit.

ANTONINA CANYELLES

La duna i la cascada, 2013

CIUTAT

Ciutat sota la pluja, límpida,
he caminat al parc de la murada,
al museu trivial, i aquella desimbolta
confusió de pedra austríaca,
palmeres xopes com gallines, vidre,
estàtues a punt de fer-se sobrerres,
hi havia una nina que es rebolcava a un terra
fúlgid i tibant, estrenava
un impermeable verd elèctric,
reia sota la mirada del pare,
les ombrel·les plegades,
fosques com dones afganeses,
més enllà, a un aguller de pals nus,
velers despullats sota un cel negre,
cortines d'aigua, tamarells
que es vinclaven desfermats al vent.

HILARI DE CARA

Postals de cendres, 2008

CANT DE SON DURETA

La mort arriba amb timbres i telèfons.

S'escriu el tros de pa que una amb mantega
el conserge nocturn.

Humanitat de cossos arrufats
a durs racons de por
i de plor
—reboten claus,
raors perfilen nervis
a cada truc.

Darrere vidres,
enjoïada amb agulles,
com dibuixant electros
balla la mort la seva dansa blanca
de llençols.

Darrere vidres freds: els ulls inabastables
o el cos de 17 anys
navegant aigües negres
sense remer ni albons.

Algú diu que al carrer passen soldats,
a una finestra és groga,
tota plena de llum, la primavera —
mir per l'altra finestra i cicatritza
una amarga tardor d'arbres i blau.

Una ATS encén un cigarret
just davall un cartell que prohibeix fumar
—el hombre es una máquina de sueños
tan delicats que es trenquen a les clíniques.

MIQUEL CARDELL

Material de calendari, 1993

ÀNGEL DE L'ALMUDAINA

“Començant desde Aranatbalgidith el mur
circumda el cos de la vila i arriba fins el mar, que
s’engrontza
suau el peu de l’Elmodenia, on destaquen
espesses i altes torres”.

Libel Maiolichinus. Versos 2047-2051

Àngel d’espasa que rosegues acer
i caus en braços del vent albirant
la mort d’aquesta ciutat que estimes.

Caus sobre la punta esmolada d’amor
amb llambreig de plomes
dins un bateig de sang i saliva
escortat per palmeres desitjoses de mar.

Des de la teva talaia de pedra,
fas ofrenes a la nuesa de l’ona,
a l’horitzontal que es desfà en arestes,
perquè de les fondes serralades urbanes
s’escorre freturosa la gent.
cap a un destí de ciment i pressa.

Àngel d’espasa que vomites futur
dins el teu abillament de pedra,
cerca en el blau que vetlles
un crit que ens alci, una raó de pes
per salvar de la nostra cobdícia, la fera.

ÀNGELS CARDONA PALMER

Cicle del carboni, 2005

FUITA, PERSECUCIÓ I MORT DEL CA GALLINER (fragment)

Amb tota la por al darrere i
la lluna davant davant,
pots córrer, Toni Garanya,
no arribaràs a Ciutat.

Travessaràs Vilafranca,
Vilafranca de Bonany,
i per devers Montuïri,
ja et tendrem acorralat.
Pots córrer, però és debades:
mai no tocaràs Ciutat.
[...]

GUILLEM D'ÉFAK

Madona i l'arbre i altres poemaris, 2005

BARRI A MIG FER, DE CARA AL NORD...

A Josep Melià.

Barri a mig fer, de cara al nord,
a la frontera
del camp arbrat i les muntanyes
per on encara, sorprenentment, es reconeix Natura.
No massa enfora del cementiri superpoblat
—en preferiria un de poblet assolellat,
entre càrritx, dalt un ros—,
l'establiment de caritat —així és com es diu—
i el Nosocomi del camí de Jesús
—no me digueu que no sigui poètic—.

De moment, el quarter dels bombers
del servei contra incendis i l'indret
de les matances dels xais i altre bestiar
són igualment a prop, pendents de mudança.

La serra, tanmateix, recolzada
en la seva blava barana,
sempre prenent el sol, feliç,
també té les seves exigències o el seu clam
i ens és o pot esser senyera clara.

Com a tants d'altres llocs, més afortunats o sembrants,
aquí, semiurbanament, s'organitza alguna cosa
o a mi me sembla que pot organitzar-se,
una continuïtat paradoxal, entre perills.
Els carrers sense asfalt no em preocupen massa.

BARTOMEU FIOL

Camp Rodó, 1973

PARC DEL MAR

Les ones ja no rompen, alteroses,
amb rodolar patent,
allà on rompien, hivernals,
vora els antics, solemnes,
pescadors de llisses,
dreçats damunt els embornals de la ciutat,
ara amb qualitats d'estàtua dins el record
mig d'apagada sal, mig fantasmal.

La nova esplanada al peu de la murada
trasbalsa la memòria
del subjecte insignificant de l'oració
que no en traurà, consistents,
els sentiments d'aleshores.

Les llisses, forçosament, s'han desplaçat.
Però m'ha sorprès un estol de blancs
o gavines parades
on era mar i ara és terra i més de dos bassiots.

BARTOMEU FIOL

Camp Rodó, 1973

PORTA**AVIONS**

una ullada en el planell
normes subsidiàries d'un municipi qualsevol
obertes cap al mar les carreteres i autopistes
tercer avís de Blai Bonet
tres mariners americans dos de negres i un de blanc
that is the question
en un anglès d'Oxford molt allunyat de la realitat
Ramon Llull es moriria de pena i veiés els fanals vermells
no intermitents
sobre la muntanya de Randa
avís per als aviadors comercials i militars
que sobrevolen l'illa tot esperant un aterratge no forçós
o d'una conquesta sobtada de l'amor hivernat
a la cova negra de totes les illes del món

Mallorca és un oasi en el desert blau marí
enorme pista d'aterratge enmig d'un espai massa controlat
ciutat envoltada per la mar
on conviuen ocells de ferro ferrocarrils cotxes i autocars
és un port
varador per a vaixells de guerra
claveguera model
monstre de ciment que guanya terreny a la mar

MIQUEL FLAQUER

Ciutat, 2006

TAXONOMITZANT LA LITERATURA DELS COLORS...

Taxonomitxant la literatura dels colors
s'esvaloten els adjectius
sobre el cel d'octubre a Mallorca.
Els arbres del Born
xisclen de piulades
després d'haver-se abeurat
a la mitja taronja de la tarda.

PERE FONT

Maduixes, 1982

PROP DEL MEU **BARRI PASSEN DOS TORRENTS**

Prop del meu barri passen dos torrents.
Un és estret: li diuen Torrentó.
L'altre és ben ample: Torrent Gros li diuen.
Ambdós amb els seus ponts i la misèria

de pots i llaunes, còdols i brutor.
L'aigua que hi corre, quan hi corre, sembla
tenir pressa per juntar-se amb el mar.
Ni la gent vella els recorda gaires

inundacions. Són torrents domèstics,
ben encaixats com a fill dintre la sina
de la mare. Torrents de pa amb fonteta.

Ambdós, però, tingueren els seus morts.
Un, un cavall enduit pel cap de l'aigua.
I l'altre, una cusseta dels meus oncles.

RAFEL JAUME

Plaça de la boira, 2003

C/ MONTSERRAT MASCARÓ, 4

Cadascú que faci els comptes a ca seva! —remugava na Bel de Mataplana, amb crits exaltats i innecessaris. Els detestava.

Tu llegies a la butaca amb les cames creuades.

Les teves cames eren el coll d'un pou: deixaven enmig un buit inacabablement fondo. El gest de les teves mans, que sostenien un poemari d'Andreu Vidal, era exactament igual que el d'un infant que, amb cura, guarda un ocell ferit, caigut del niu amb la ventada.

Havien mort dues dones, tres nins menors de deu anys i un soldat a Iraq.

Em vares fitar una mirada tan còmplice com vermella.

Quan em vaig adonar, no cabíem dins la sala.

A estones em semblava que desapareixies, que et feies inexistent. No et trobava.

Aleshores en Juanjo, “el Cañas”, bevia una Cruzcampo assegut a una cadira de plàstic de la modesta terrassa del Bar Deportivo. Sandra treia el cap per la finestra i li deia que tenia el sopar fet.

Vaig pujar a dalt de tot de l'olivera, només perquè hi era, i d'allà damunt enfilada tirava pinyols damunt la closca d'un poeta mediàtic, estàtic, fal·làcic, que badava la boca i feia d'escarabat.

Tot el pis va tornar blau. Tornava a ser enterra.

El teu rostre absort

apareixia reflectit en un vell mirall emmarcat amb fusta.

Ja era dins la casa
la idea insistent d'allò que havíem deixat sense fer.
Anaves i venies. Jo et pintava els pits d'aquarel·la.
Vares tombar lleugerament el cap i em tornares a fitar
l'esguard humit. Va ser com si tot el teu món inexistent
s'escampàs per damunt l'estora. Era com si em volguessis
donar cabuda, gairebé com si em demanassis
que em tiras de cap dins el teu pou inacabable.
Tornava a remugar la veïna.
Juanjo jugava cinc euros a la màquina, engolidora
de temps. I tornava a demanar canvi.
Janis Joplin, exaltada, bevia aigua
amb cassalla, i entre glop i glop, cridava: My Lord, would you
buy me a Mercedes Benz...

La vella i enorme balena remenava la cua damunt els
nostres caps. Creixien flors dins els coixins.
Vàrem despenjar les cortines. Amb elles ens vàrem fer
una closca protectora. Cosírem des de dins el gruixat embalatge.

Dos infants de pell obscura, amb un soldat americà darrere,
subjectaven un cartó que deia: aquest d'aquí darrere ha
mort la meva mare i ha violat la meva germana.
Mentre Sandra escurava i Juanjo mirava el futbol pegant
cops damunt la taula, tu i jo estàvem a punt de convertir-nos
en papallona.

GLÒRIA JULIÀ ESTELRICH

Clandestima, 2006

BADIA DE PALMA

No me'n record de tu. Aquest és l'escenari
dels meus passeigs de sempre, la badia,
i l'aigua em sembla tinta tal com sempre em semblava.
Li reconec l'afany, al moviment tan lent,
la mar com una llengua, que vol altra vegada
les meves cales grises i em retorna
un filó de capvespres submergits.
I reconec que la paret de l'ànima
acabarà cedint, tal com cedia sempre
quan l'aigua l'ablania, i nedaré
a la llacuna densa, d'untuós
color de mi mateix. M'acull com una mare
aquest record del temps d'abans de néixer,
del temps d'abans de tu.

MIQUEL ÀNGEL LLAUGER

L'arena de l'amor, 1986

Ens mudàrem
a la plaça de toros.
Justament quan tot semblava un conte
il·lustrat de Calleja,
ens mudàrem de cop a la plaça de toros.
Era el combat a finis
de l'àngel amb la bèstia
-nosaltres, ja és ben clar, de part de l'àngel-.
Em posaren
una camisa nova, ben planxada,
i m'enviaren a jugar a soldats.
Passaven per la vora
fornicacions, disbauxes, gent suada
-el Born n'anava ple-,
i jo somreia.
Passaven per la vora
núvols de sang sorpresa,
de sang
amb els ulls ben oberts,
com astorada
del vent que se l'endua,
i jo somreia
Passaven per la vora
les llefiscositats de tots els odis
covant sota la corbata,
i jo no els veia
i somreia:
Aquell any ens mudàrem a la plaça de toros.

JOSEP MARIA LLOMPART

*Memòries i confessions d'un
adolescent de casa bona, 1974*

EL DIUMENGE DE L'ÀNGEL D'AQUELL ANY...

[...]

El diumenge de l'Àngel d'aquell any,
havia pujat a Bellver a ballar dos boleros i dues jotes.

Unes amigues de Madre Alberta
m'acompanyaven.

Enmig de la gentada
em vaig perdre.

Vaig agafar un costerut caminói
d'aquells clapats per l'ombra dels pins.
D'allà, podia veure tota la Badia de Palma
regada per un sol lluminosíssim.

Una gemma crestada emmarcava l'estampa.

Uns nois de La Salle fumaven canutets
asseguts damunt la fullaca.

Vaig destriar n'Artur,
flanquejats per dos bergantells fibrats.

Semblaven déus sorgits de l'Olimp.

Sota la camiseta Quicksilver,
podia intuir uns cossos esvelts,
treballats a cops de fornal.

Més avall,
uns enormes i vigorosos moixells
que donaven el SUS

amb una branca
de plaer

resinosa

més alta

que Lo Puta Pi

i més dura que l'olivera de Cort.

Vaig llençar lluny

les ulleres Agatha ruiz de la Prada
comrades

per la meva mare

a Òptica Balear...

[...]

**JOAN TOMÀS MARTÍNEZ GRIMALT,
JAUME PONS ALORDA I PAU VADELL**

El poder i la fortor, 2009

QUITAPENAS

Al barri de la Soledat,
a mig camí del carrer de la Fe,
pujant des del mar a l'esquerra,
hi ha un somni suspès en l'aire
d'una cançó que no acaba d'arrancar.
Tothom hi riu, encara que als ulls
els hi ha entrat de fa temps una
pestanya de desig impossible, no:
un vaixell amb totes les seves veles.

LAIA MALO

Versets i cigarrets, 2021

S'OLI 13 + HAT BAR

La qüestió és tenir casa.

Una adreça on posar els rams de roses
mangades d'un hotel, d'un turista distret.

Un dia estarem malalts de veres
i llavors no farà gràcia.

El Chocolate somriu desdentegat, s'emmiralla en boques
imperfectament guapes.

Som els hostes d'una casa mineral, orgànica, sense jardí —
pro les mèrleres tenen l'adreça.

Roses vermelles, lliris negres, finestres
a una platja blava amb dones-balena.

El vi és més bo perquè la Matilde
ens l'aboca en francès.

Un dia ens anirem morint
i llavors en vindran uns altres.

LAIA MALO

Versets i cigarrets, 2021

CÒPIA LITERAL D'UN ESCRIT QUE MAI **NO HA ESTAT ESCRIT**

Palma de Mallorca nou de maig del mil nou-cents setanta-cinc
punt i apart Estimat fill dos punts i apart A tu tampoc no et podré
asseure a la taula coma ni donar-te bons consells per tal de fer-
te home de bé i perquè el dia de demà t'omplin dobbers i molt
bona reputació punt i seguit Aquest matí m'he adonat que
mories sobre el llençol del dormitori punt i seguit Què hi farem
signe d'admiració a part i dues línies més avall hi ha una signatura
ben llegible

JOAN MANRESA

*Una creu en blanc, una cara buida
i el cos cansat de dinou anys, 1976*

SGT. PEPPER'S WANTS YOU: AUCA **(fragment)**

tendràs 60 anys

com ara ha passat un estiu

(Tot el meu cos dintre teu, ofegats pel sacorrim roent de la memòria.)

Veniu Cors Solitaris al Club dels Cors Solitaris del Sgt. Pepper!

I l'inútil cansament de no saber engrunar-te i cridar: Alegria! sense

Sade

ni còctels d'anestèsia i hòstia mentre Miró pinta

dins una taca roja una vella que agonitza damunt un braser

amb una mosca per les rues de la galta

quan el Sgt. et digui que així i tot, sense escepticismes de cremar

i llàgrimes de saliva, continua la lluita, encara que el seu cap

sigui penjat a la Porta Pintada i el guardin de nit perquè no parli

quan, un altre pic, en Paul xiscla pels electrònics que un dia potser

tendràs seixanta anys

com ara ha passat un estiu.

BIEL MESQUIDA

Un glop de perfum dins la boca dels caníbals, 1969

MEDINA MAIURQA

Imperi de nauxers amb peus de sorra,
metròpoli daurada d'occident,
et resta, encara, erecta qualche torre
i un plomall de palmeres sota el vent.

A poc a poc el teu record s'esborra
i enc que tenguis la posta ben lluent.
si et vull estrènyer palp grapats de borra
i qualche arc abans fort i ara indolent.

Mitja lluna d'antany, l'altra meitat
avui dins meu és en minvant i plora
acaronada per un rat-penat;

porta dels murs, vella Bab-al-Belet,
al teu entorn juguen infants i, alhora,
set segles morts m'assetgen de paret.

LLORENÇ MOYÀ

Presidi major, 1977

AMFITRIONS A LA FORÇA

Els infants de marina nord-americans
aprofiten l'escala a l'illa
per calmar els nervis excitats
durant la llarga travessada.
La majoria d'ells s'engaten, forniquen,
compren figures d'animals i haixix adulterat.
Una minoria, en canvi,
acostuma a passejar i retratar-se riallera
vora les pintades que els manen tornar a casa seva.

ANTONI NADAL

La seguretat ciutadana i altres estats d'inquietud, 1984

RAVAL DE SANTA CATALINA

A Pere Rosselló

Tenia un veïnat anarquista
que encara fa d'acomodador
a l'estadi del Mallorca.
No duu uniforme,
però l'identifica una gorra
que li lliuren en començar la feina;
un cop enllestida, mira el partit,
torna la gorra i cobra uns calés
que l'ajuden a pagar-se el tabac.
Fa uns anys que vaig mudar de barri
i ara només ens topam de tant en tant,
com avui, quan he anat a cercar el nin
a cals pares en sortir del cine.
Viu en una casa petita amb corralet
i dins un cossiòl hi guarda
una browning que em vol llegar.

ANTONI NADAL

Deute de natura, 1999

NORMALITZACIÓ?

L'aigua refresca les flors tallades
entre el misteri dels temples closos
i l'horrible monstre imperial.

No debades la Rambla nostrada
ja és dels Ducs de Palma de Mallorca.

PUJOL SACRE

Vermellós és el nom del turó,
amagada morada divina
entre fantasmals construccions.

Duria un altre ciri a la Sang
si el foc reviscolàs la ciutat.

COMBATS ALATS

La tortuga neda,
vola la rata pinyada.
Sang als cels urbans.

Guanyarà l'ésser noctàmbul
o l'Àngel de l'Almudaina?

PALMA, ZU VERKAUFEN

En despertar el carrer de l'heroi,
a Cort tocarà hores en Figuera
i els polítics pregaran al Círculo.

L'Almudaina serà un museu
quan ens obrin el nou Bundestag.

JOSEP NOGUEROL

La Ciutat Tankada, 2000

RELEGATIO IN INSULAM (CANTARELLA SOMNÀMBULA AL CLAUSTRE DE LA REAL)

Aquí, un home no es veu, no fa ombra.
El llibre dels fets s'esborra, retorna
al blanc, i no hi fa res si ja és terra erma.
Un lloc granat a la deriva,
un lloc de pas. No hi deixis traces,
sense àncores, deixa't arrossegar,
no hi trobaràs res vell ni conegut.
Escales insulars, lloc enforat,
dels pins i de les serps, dels que van nus.
Lloc desertat. Sol i riba.
Poca cosa més. I les fites netes.
No facis nasal, sobretot.
Seràs el perdut o l'amotinat
en el museu de les formes,
un betlemet, el balneari cinc.

Això sí,
sempre fent gran mercaderia,
treu-ne profit del jardí arrecerat,
que t'és a tu,
una illa que sura porcs,
una illa de moneies,
conglomerat de paradís,
a dues passes. Embosca-t'hi.
Calla, i fes l'ullastre esbrancat,
t'ha de fer fonedís.

Encara ets aquí?
Descarna't,
t'has d'esclarissar.
Ja ho saps, sense noses.
Com un trast.

I tu, aquí,
com si fossis la creu de l'amo.
Deixa't estar, de paradisos perduts,
despulla podrida d'un món esbucat.
No siguis relíquia ni exvot,
no siguis res. Lloc vacant.
Un contenidor.
Un solar. poca ombra.
I ja ho saps,
un lloc també és el trànsit,
espai liquat, illa soluble.
Deixa-la córrer.
Lloc que flueix i ja és magma
que s'escola, lloc perbocat
cap a la riba
on només t'espera el barquer.

No deixis senyes.
I ara que no ets res, res de res,
has de fer lloc,
deixa't estar de vida fòssil,
ets aquesta exigüitat,
sense trama,
no hi fa res,
eres teixit viu de memòria.
Ara lloc sense atributs,
illa ergonòmica.

Estaràs al cel.
Una altra banda. Nodal.

I això no és un claustre.
Això no és res. Territori abolit.
Sigues vestal del temple
on entren i surten els que van i vénen.
La seva congestió és el seu prestigi.
Tu t'has de descartar. Deixa pas
als urbicides. Desfan els llocs
i els desfiguren. Fan
llocs extenuats i sense memòria.
L'especulació no escriu el territori,
l'esborra en els miralls més improbables.
Són els que saben tudar.
I sembren amnèsia. I passen de llis.
I no deixen res. Nafra.
Són plaga i calamitat,
ronya i corrosió.

Som al paradís.
Però ningú no ha vist
la deessa blanca.

SEBASTIÀ PERELLÓ
Percaceries, 2010

(AUCA 2003)

Al carrer del Crist Verd
Hi sembren geranis de fusta
Mentre una donzella despulla masturba
Els ulls del cavall del genet estimbat en la nit dels alcohols sense vulva

Sota les pedres en pluja
Intacta
Eructa la prostituta
Mentre el sacerdot persigna
Passaports vermells i pagarés de culpa
Ai! Ai! Ai! Ai!
Déu és eixorc
I les nafres dels llavis no deixen parlar na Maria
(Caldrà, doncs, que lloguin un ventre o que viatgin a la Xina)
Però al carrer del Crist Verd
Les beates tenen la llengua podrida
De tant beure la sang del bon crist i glopejar l'aigua beneïda
I s'enfilen per les creus
Amb la falda arromangada i les calces descosides
I pregun i gemeguen i llisquen com a boges i llisquen i llisquen i llisquen
Tots els monjos són a Cuba
Rere les petges de la moreneta que els fugí l'últim vespre de matines
I ara diuen que se vol destenyir per semblar més fina
Però el que no saben és que se n'anà a avortar a una clínica molt discreta de
Sunset Bulevard
Ai! Ai! Ai! Ai!
Germans del Sol i de la Lluna
Ben a lloure pasturen els llops per la ciutat
-Visca l'havanera! Mori el cant gregorià!
Escridassen els devots de Montserrat
Mentre a Lluc els blavets concelembren esbojarrades bacanals vora el
Salt de la Bella Dona per on el bisbe va estimbant els turistes que hi
passen despistats

I fins i tot el Cristó de la Sang reviscola i tot cantant el Sympathy for the devil dels Stones irromp dins l'Hospital General i s'allita amb els sidosos i s'eixarranca sobre el ventre de les parturèntes tot fent jutipiris i ganyotes a les monges que se'l miren extasiades escandalitzades i algunes fins i tot calentes.

Ai! Ai! Ai! Ai!

Quina gran revolució!

Han muntat una carpa-dance dins la Seu i les feligreses s'arrossegueu enfollides entre els ossos dels il·lustres enterrats

-Heus aquí la pelvis del rei Jaume!

Crida el DJ des de l'altar

Mentre l'orgue retrona amb els primers acords de l'Starway to Heaven dels Led Zeppelin i el vicari general grinyola frases inconnexes despul·lat i assegut com un buda tibetà sobre les aigües de la pila baptismal

-És ben necessari, mossèn, que vos batiem els ous

Li xiuxiueja ben fluixet a l'orella un drag-queen que va vestit de pageseta

I tot just dit això suaument li comença a llepar la punta del pardal

-Vet aquí el cel transfigurat en barramenta postissa!

Ai!

Ja arriben les nines del col·legi de les monges amb les seves faldes de quadrets caient a l'alçada d'on les blanques cuixes comencen a perdre el seu nom

I amb elles les monges totes elles vestides de negre i cantant tot enlairant-se dos pams sobre el trespol

I aquells cors infantils

Ai!

Quina puresa!

A la casa consistorial també estan de festa

Els tamborers de la sala engeguen ritmes tribals mentre la batllessa se marca una jota marinera sobre la branca més alta de l'olivera de la plaça brufen els cavallets i els cavalls de les galeres i els gitanos treuen de passeig el cos de Sor Tomassa mentre un negrot molt negre s'asseu al pont del Castell de Bellver i canta Voodoo Chile només acompanyat per unes castanyoles i una guitarreta a la plaça de Pere Garau els moros fan matances de porc mentre a Can Pere Antoni les mores neden en

top-less vora una colla d'equatorians que se la pelen mentre juguen a futbol i beuen Xibeca calenta al Banc de s'Oli uns mariners nord-americans se barallen —ganiveta en mà— pels darrers exemplars dels Homicidis d'en Palou mentre un escamot d'Escoltes despullats okupa la sauna Espartacus tot cantant el Young Men dels Village People amb un fulard anuat al raç que porten alçat talment una gloriosa colla de joves hitlerians

Tota la ciutat resplendeix de pur blanc

I tothom surt del seu amagatall per tal de celebrar la nova consagració dels carrers, de les avingudes, de les places, dels parcs...

Mascles amb fembres mascles amb mascles fembres amb fembres
vells infants adolescents tots plegats com una multitud de membres
que formen dissolts

Un sol cos

Un sol nom

Un sol poble

La ciutat resplendeix en el deliri de l'amor retrobat

Perquè res no és pecat

Perquè res no és prohibit ni permès

Perquè tot és simplement el que és

De bell nou

Sota el Sol que encara escalfa

PERE PERELLÓ I NOMDEDEU

Anatema, 2012

CARRER DELS FRARES

Record els vells carrers que un dia foren
bells territoris d'ombres i semences
i avui són traç amb prou feines d'un mapa
ple d'enderrocs, d'enllocs i desmemòries.
Estic cansat, les passes se m'estoren
davant la porta closa de creences
que he desnonat i cap mot ja no em tapa
tanta vergonya per tantes històries
que no he gosat tan sols ni imaginar.
Ara els coloms s'atipen entre vòmits
de ionquis immortals mentre la mar,
no gaire lluny, gronxa botxins indòmits
al cadafal d'una absència de far:
Engel & Völkers, don't worry about nothing...

PERE PERELLÓ I NOMDEDEÚ

Són ets i uts, 2021

FULL DE RUTA 90'S

Als poetes de peus romputs

Es Carreró (on sí o sí, pomada),
aleshores Sa Font, Sa Blanquejada,
S'Ombra (absenta), Can Àngel (pomada),
Es Pinzell (poema), Lórien (civada),
L'Alaska, Es Guirigall i la pujada
al Cafetí; llavors, ran ran murada,
cap al Líric a fer xocolatada
i afegir detergent a la bugada
estomacal.

És l'hora del concert:
blues al Blues Ville, rag-time al Barcelona,
els violins de l'Àbaco
(és cert:
mai no hem passat el llindar de l'entrada);
i finalment el ball: el Nemo, S'Aigua
i S'Assai, a suar-hi la rosada.

PERE PERELLÓ I NOMDEDEU

Són ets i uts, 2021

LO CERT ERA DEIXAR **SENSE** ESCRIURE... (fragment)

LO CERT ERA DEIXAR SENSE ESCRIURE TOT LO QUE DEIEN LES COSES.

LO CERT ÉS SOLS ESCRIURE LO QUE SE SUGGEREIX.

LES PÀGINES TENEN LA IMPORTÀNCIA DE LA HISTÒRIA
i allí era el jove Perelló, magret poc,
oscil·lant entre els setanta i els 7 i busques,
que feia una catifa de pèls —cabells— recent nets i pulcres
dins el confit de la calor del Bar Central de Palma
i deia “Carles”, poc, i poc més, amb la cervesa calenta,
amb el mot —i— vatt, motivat de fresc, cada dia,
o dia sí —hores no—, sense mal i amb el dolor de no saber
quin mal era el que li fiblava les genives
de l'ÉSSER.

Amb la pena dins les cames
i penetes menudes dins les butxaques de la casulla blava,
blava com les ferides del cervell.
Ja no cercava l'estil dins el tinter, ni dins la vida
i els camins empedrats amb verdet de forescent i polo amb
plàstic
li suggerien, poc, a poc a poc, poqueta cosa.

-L'estil? L'estil que el rebentin! Formingut, FOR-MIN-GUT.

El mòbil del costat fotia l'olor de la serp
dins els carrers de la peneta.
“Je serai ton cercueil, aimable pestilence”.

*-Jo seré el teu bagul, ànsia antipàtica.
Jo seria... Jo seré el bagul que et guardarà
la por d'estemanejar-te l'ansia.
Escup, escup dins el goig de la matança
i dibuixa l'1 infeliç en el lloc de la teva Realització.*

-A cops he com a pensat què en seria de mi
(de mi, te dic, de mi: no dels mil mins
que em desseparen)
si abans de fer l'acte diví
de baixar al car a fer un cafè iollar un cafè
i encafetir un full de memòries tedioses,
em digués "Cariño, hasta esta tarde"
com fan els enamorats de l'autobús de Palma.

PERE PERELLÓ i CARLES REBASSA
Requiescat In Pace (1a part), 1998

MAR I SEU NUES...

Mar i Seu nues
s'afuen al sol.
Et neixen
gemecs de sal.
Bec sadoll d'illa
calma i plena.
Una gavina s'enfila
i perd la xaveta
per un arcbotant.

JOAN PERICÀS

Puu, 2002

LA PLUJA PINTA EN CAQUI LA CASERNA...

La pluja pinta en caqui la caserna
del Carme i pinten bastos a la taula
terrosa de silents republicans.
En el carrer dels Oms conta en sordina
la mort petita de Rosselló-Pòrcel,
Figó ratat. Entre la roba blanca,
la seva mare broda sons i veus
d'una auca ciutadana amb els colors
de l'arc de Sant Martí, d'esquena al sol,
aquarel·lades les gotes de pluja.

JAUME POMAR

La sínia de les hores, 1997

LLEUGERA, PER LA COSTA DE LA SANG...

Lleugera, per la costa de la Sang,
la pluja nina avança de puntetes.
Esborra indicis de dol, el combat
de ploradores, tot el patetisme
d'un Crist escambuixat i de l'eròtica
Verge de la Mamella en marbre lívid.
Somriu en lila la xicarandana,
tot són colors en el Jardí Botànic.
La pluja no obre boca rere els vidres
d'un moribund que ara espera els sants olis.

JAUME POMAR

La sínia de les hores, 1997

EL SUDARI DE L'ECLIPSI

Sabia que defecaries
uns orígens des del teu hemisferi.
Ara baixen rius de sang
pel Carrer de les Caputxines
com en una sínia ciutadana.
Imperis de monyons es consagren
a una sagnia sense safareig.
Sona la campana de Santa Eulàlia
celebrant que,
d'ara endavant,
tot serà un estiu perpetu
dins l'aventura perfecta i putrefacta
de la carronya.

JAUME PONS ALORDA

Carn vol dir desaparicions, 2010

CARTA

A Mallorca sencera li asfalten la pell
i amb la crostera seca li tapen l'alenada.
S'han apagat les flames i els focs ara són llums.
Pels carrers fan processons els clàxons.
Incendi de llibres per il·luminar el ball dels turistes.
Sor Tomasseta canta en estranger i beu dragons.
Sant Alonso Rodríguez és guardià de cotxes a Gomila.
Pel Born la nostra parla recull els papers.
Don Joaquim Maria Bover inaugura un snak a Can Pastilla.
Sor Francinaina ven el cilici i es compra una gelera.
El Rei En Jaume treballa de taxista
i en Bernadet de les rondalles és guia turístic.
A Cort el Pare Garau segueix cremant heretges.
Al Museu de la ciutat hi guarden el biquini de la primera sueca.
Dels antics focs en queden munts de cendra.
Revolta dels pinars contra les excavadores.
Els miralls reflecteixen silencis i silencis.
N'Alomar i en Tomeu fan jutipiris als televisors.
La banda del Taller Lluetàtic ha segrestat totes les cales.
Omplint de sang les clavegueres trobarem el llinatge.

DAMIÀ PONS

Els mapes del disig, 2001

RASTRES

Tallar les xarxes amb unes tisores.
Caminar colrats devora la música.

“Aturau el vostre pas d’animals!”
Des d’aquí a les escales de correus
amb guàrdies civils, massa evidència,
feu olor de fenomen popular,
teniu gust de tortura popular,
amb aquest “que no cogui” pareixeu
d’enciclopèdia molt popular.

Per les escales jo crec que no ho som.
Per mi que tu ho has dit, “Nosaltres no, eh?”
El temps és diferent a les escales.
Tomar governació civil, anar,
vessuts, peluts, a caminar pel Born.
Un somni bell: repiquen les campanes.
O no tomar governació civil
i anar només a caminar pel Born.

Trobar un contàiner quasi ple, mirar-lo,
cercar. Trobar un mirall. Trencar el mirall.
Els cotxes fan la pana amb el mirall.

Es crea un holocaust de trànsit que
s’allarga pel cantó del cap del moro.
No hi ha ferits ni morts. Continuem
més contents que uns xotets que van a lloure
per allò del mirall.
Anar on vulguem.

Fer el que vulguem. Fer fàcil el difícil
i el difícil, que no. I no fer-ho.

A l'Hort del Rei, tranquil·litat i sol.
No veuen els amics ni les amigues.
Ningú. Tothom és viu i en algun lloc.
Hi ha lloc per a tothom i n'hi ha un per hom.
Tu vas dir un dia que la llibertat
era només ésser un mateix.

Jo quan tinc ganes de casar-me amb tu
m'aferr el morro humit a la mà morta.

Podem anar de cap al Molinar.
És molt tranquil i ara hi fa bon estar.

CARLES REBASSA

Poema B, 2006

LA INSTITUCIÓ

Jo no som res.

Ho sé més clar vianda
camí camí del carrer de les monges.
Tu seus tot sol a can Tagamanent.
Els joiers parlen amb les botigueres.
Tu seus. Tu i jo ens miram abans de veure'ns.
És com fem les coses aquí al barri:
avui topam
diumenge ens deim el nom.
Aquí som un no-res.

No-res norreja.
Els d'una banda ho tenim clar.
Els altres perpetuen els capricis.
Semblen confondre esperar i treballar
i ens tenen una por de criatura
i sempre pensen que som uns captaires.
Jo tenc dies que em faria un liró
i en un racó tranquil m'adormiria.
Seiem al banc. Ara jo et cont que avui
m'ha passat una cosa graciosíssima.

CARLES REBASSA

Poema B, 2006

TORNARÉ A PUJAR AMB TU AL PIS DE LA BADIA...

Tornaré a pujar amb tu al pis de la badia
on, en ser-hi tu i jo, sabem que hi és tothom.
Ambdós ens sentirem lliberts, nets d'uns romanços
que haurem anat tirant, nounats, pel corredor.
Serà la tarda en punt. Refermarem la porta
deixant les claus penjant al bec d'una gavina,
i quelcom ens dirà que el temps va traient brots:
que la vida és allí, arribada amb nosaltres.
Capbussarem l'instant igual que una piscina
clapotejant-lo fort per fer-lo remuntar
i el reblirem, absorts, amb voluntat de cossos,
enterrant el rellotge a les platges del goig.
Travessarem el temps com dos suros erràtics
fins que pel balcó es vegi que va morint la nit
despertant tremolins pel cordam de les barques.
I amb el cos viu de tu, aniré fins als vidres
on romandré a l'aguait fitant la llunyania,
necessitat com mai de no trobar-hi indicis
del polseguim que fan les petges de la mort.

MIQUEL ÀNGEL RIERA

El pis de la badia, 1992

EL CORTE INGLÉS

Ya es primavera en 'El Corte Inglés'

Porta rellotge la dona zebra?
Compleix normes de convivència
la dona zebra?

Pertany a l'adoració nocturna
de la parròquia de la Santa Creu
la dona zebra?

Llegeix el programa electoral
del partit Comunista de les Illes
Balears la dona zebra?

Vertebra emocions la dona zebra?
La dona zebra té sexe?
Té sexe la dona zebra?

TONI ROCA

La dona zebra, el rellotge verd, 2016

CENDRA DE LLEIS

Cendra de lleis.
Fum de decrets i reglaments esvaint-se.
D'una banda a l'altra,
l'esperit dels versos de Walt Whitman
engataven la fosca
amb licors de llibertat.

Aclaparaven les medalles olímpiques
del noranta-dos un flanc gruixut i extens.
Reflexos de cerveses negres congraven
la humida sobrietat del Parc de la Mar.

Convençuts, líricament convençuts,
arrabassàrem una filera d'articles
com un tatuatge empenedit
que ens malavesava l'ànima.

Ho justificàrem: ens sucava
la saba poètica i extingia
la màgia lacrada que, sense fingiment,
sol acompanyar-la.

L'endemà calia tornar a començar
amb el toquet pùnyent d'altres flames,
però amb l'ull entusiasta
dels versos en el cor.

LLUÍS SERVERA

El desgel de la memòria, 2001

EL CARRER DE LES CARASSES

Pel carrer dit de les Carasses
s'aixeca l'olor de murta trepitjada.
De les pedres apareixen cares
en díades, en tríades:
gojós homenatge al nombre,
fosc significat de precisió,
s'enrevoltilla la serpent a l'alabastre
maleita com a cella d'Eva
o vivificant com la visió de l'Hermes Trismegist
tres vegades mestre,
i als estels del cel uneix l'escut
tres mitges llunes.
El lleó guarda i de la seva boca bava la llum.
Natura sap el que la pedra calla.

ÀNGEL TERRON

Iniciació a la química, 1996

RAFEL JAUME

Son Nadalet, el barri obrer que ell ronda,
on solitari passa en vers revista
a tots els noms que fugen de la vista
amb la recança del vell temps feconda.

La gent de Can Salom, el forn, la fonda,
la verdulaire, els nins, el massatgista,
els pagesos dels horts buits, la modista:
tots viuen dins la boira que ell sol sonda.

Seran els versos la prudent domínica
de la humil gent que mai no deixa empremta
dels seus passos pel món; no pas la cínica

que fa mal ús de vanitat i impremta.
Deshidratant-se a la llitera clínica
morirà sol mostrant senyals i femta.

ÀNGEL TERRON

Sons nets, 2004

VAS AL CORTE INGLÉS I A LA PLANTA DELS COSMÈTICS...

Vas al Corte Inglés i a la planta dels cosmètics
t'embadaleixes davant les promeses de joventut eterna.

La dependenta de la firma Lancaster
pintada com una geisha et ven un pintallavis que no empraràs mai

perquè si bé et precisa la forma de la boca
t'accentua les fines i transversals línies del llavi superior.

Pagues i et regala una mostra de perfum Lovely
de Sarah Jessica Parker.

La dependenta de la firma Helena Rubinstein
de pell madura mal dissimulada
sota dos dits de Face Sculptor Make-up Rich Liftig Foundation
et ven una crema de nit reafirmant que no et posaràs mai.

Perquè després de desar la cuina desar les paraules
escurades amb els plats i les culleres
després de ficar a la banyera
els somnis bruts i els pensaments opacs
t'estiraràs al sofà i t'ompliràs de la porqueria
que llença la televisió.

Pagues i et regala una mostra de perfum Lovely
de Sarah Jessica Parker.

Però no et perfumaràs. L'aroma de Lovely
no és compatible amb la pell dels teus records.

ANTÒNIA VICENS

Lovely, 2009

(BARRI XINÈS)

El lloc és fosc. Contempl, a poc a poc, els diferents colors de les bombetes suspeses del sòtil: blau, verd, roig... Record una imatge antiga: a una casa d'estiu, poc coneguda, colgat en un llit estrany de llençols freds i rígids; sobre una raconera alta, més amunt que la finestra, una Verge fosforescent empresonada dins una cúpula de plàstic, irradiant dins la foscor una debilíssima claror verda...

(LAS VERJAS, 1991)

No el so, sinó els tons que la seva absència genera en el silenci.

De sobte, les mans s'aturen de repicar, la guitarra calla.

Tothom resta quiet, mut. A poc a poc, el monòton siulet de l'estufa de butà torna a fer-se audible...

Sense voler, el buit deixa entreveure el seu nom.

ANDREU VIDAL

Für Zamme, 1984-1998

ARRIBADA A CIUTAT

Barques d'alegria!
Rosselló-Pòrcel

Joia de la ciutat bella!
Les torres altes,
el repicar feliç de les campanes!

A l'assalt de l'alegria!
Ciutat de l'horabaixa, goig del dia!

Joia de la ciutat vella!
Quants segles fa que el mar besa la pedra?

JAUME VIDAL ALCOVER

Dos viatges per mar, 1965

CITA A L'AQUERONT

Hi haurà el passeig de la Riba. La silueta del Nuevo Corazón acudirà a la cita amb els norais de ferro del moll de Palma. Habitualment, la reconeixes de lluny. Penses la tripulació: ton pare, en David, l'anell d'or del motorista, don Ambròs, vestit de capità. Fins a la mort formaran part dels últims paradisos de la teva memòria.

ANTONI VIDAL FERRANDO

Cap de cantó, 2004

PLUJA AL **BAR** FORMENTOR

La pluja ve de puntetes
tot tremolant de rialles;
per l'esquena se li fon
mirall de l'esgarrifança.
Travessa el Born tota nua
—pessigolles a les cames—;
els guardes municipals
s'han quedat de pedra marbre.
Plenes de vidres del cel
es glacen les taronjades
i un aucell ha reflat
la cançó més ensucrada.
Al seu pianet la pluja
una polca capgirada
sona. Sonen xeremies?
Diu que són danses d'Irlanda...
“Qu'est-ce que ça —Bon jour, madame”—.
La pluja, ben pentinada,
vol parlar-vos de Chopin.
¿Que no sou de la gran França?
La pluja fuig de puntetes,
tota casta, tota d'aigua;
no hi ha més roses avui
que roses blanques.

CÈLIA VIÑAS

Del foc i la cendra, 1953